Šioje rubrikoje susipažinsime su dailės mokytoja Vaida Vaitkevičiūte.

NIEKADA NESAKYK NIEKADA

- Mokytoja Vaida, papasakokite , kokie buvo Jūsų mokykliniai metai? Kas labiausiai įsiminė iš šio laikotarpio?

Manau, kad geri. Žinoma, buvo visko: ir juoko, ir rūpesčių, bet prisimenu juos šiltai. Mokytojų tikrai negąsdinau, juos gerbiau, bet skirsčiau į tuos, kurie patiko ir tuos, kurių nemėgau. Baigiau sustiprinto dailės mokymo klasę, tuo metu tai buvo naujovė vidurinėje mokykloje. Labai patiko tie metai, kai vieną iš savaitės dienų turėjome vien tik dailės pamokas. Dailės mokytojų turėjau gal dešimt per visus dvylika mokslo metų. Manau, jų įtaka mano specialybės pasirinkimui buvo nemaža, keletas jų iki šių dienų man išliko autoritetais.

- Kodėl pasirinkote dailės mokytojos profesiją? Kur studijavote?

Kad tapsiu mokytoja pagalvodavau, bet tik kartais. Taip susiklostė aplinkybės, ir dėl to nesigailiu. O studijavau aš Šiaulių universitete dailės ir technologijų fakultete. Turėjau nuostabius studijų metus. Beje, į Šiaulius studijuoti važiavau nenorėdama, labai norėjau mokytis Vilniuje ar Kaune-juk didmiesčiai ;-) Mano nuomonė labai pasikeitė, nes Šiauliuose sutikau daug įdomių žmonių.

- Jei nebūtumėte dailės mokytoja, tai...

...būčiau studijavusi kokią nors specialybę, susijusią su kalba,... tai gal būčiau tapusi vokiečių, rusų ar lietuvių kalbos mokytoja.

- Mokykloje esate jau 10 metų, tad kaip vertinate šiandieninę mokyklos situaciją, moksleivius? Kokių nusivylimų ar lūkesčių turite?

Kai po studijų atėjau dirbti į šią mokyklą, mokinių buvo gerokai daugiau. Žinoma liūdna, kad jaunimo mažėja, labai liūdžiu, kad šiais metais jau išeina paskutiniai dvyliktokai, kad tapsime pagrindine mokykla. Gaila, kad nebeteksime gražių „Šimtadienio“, „Paskutinio skambučio“ tradicijų, nes joms besiruošiant daugiau pažįsti mokinius, pamatai, kokie jie šaunūs, ką moka, ko negali pamatyti pamokų metu. Tiesą pasakius, per dešimt darbo metų, nebuvo nei vienų vienodų mokslo metų. Nors aš mokau vaikus dailės, tačiau iš jų aš taip pat gaunu žinių. Vaikai dažnai už mus yra atviresni, drąsesni, dalis nebijo pasakyti savo nuomonės, jei ji yra kitokia nei tavo. Kartais tai priverčia susimąstyti.

- Koks jūsų laisvalaikis? Gal po darbo galvojate apie darbą?

Kartais būna, kad esi priverstas galvoti apie darbą. Juk mūsų, mokytojų, darbas tuo ir ypatingas, kad turime ruošti namų darbus. Laisvalaikį leidžiu įvairiai; patinka ir patinginiauti, ir knygas paskaityti, lankau parodas, bendrauju su su žmonėmis, mėgstu pamatyti, sužinoti ar išmokti ko nors naujo.

- Atostogos Jums buto remontas, kelionės, ar rytas be žadintuvo?

Su buto remontu jūs pataikėte į dešimtuką...visada nutinka, kad per vasarą namuose ką nors išgriaunu, perstumiu į kitą vietą, nudažau ar šiaip pakeičiu. Bet tai matyt yra liga ar, kaip pasakytų tikybos mokytoja, dvasinė būsena. Man patinka keisti namų aplinką. Atostogų metu visada stengiuosi trumpam pakeisti aplinką - išvykti iš namų. Esu tos nuomonės, kad per atstogas reikia trumpam pakeisti ir savo veiklą, atitrūkti nuo kasdieninių darbų. Jei tai pavyksta padaryti, vadinasi atostogos buvo geros.

- Visada atrodote skoninga ir stilinga. Kiek laiko praleidžiate prie veidrodžio. Ar Jums svarbi mada?

Prie veidrodžio praleidžiu nedaug laiko, bet, kaip ir visoms, pasitaiko liūdnų dienų, kuomet visi rūbai spintoje atrodo netinkami ir nėra kuo apsirengti. Džiaugiuosi, kad taip būna nedažnai. Mada man yra svarbi, tačiau yra daug svarbiau, kad tai, kas tuo metu madinga, man tinka. Labai žaviuosi tuo jaunimu, kuris drįsta atrodyti originaliai, bet kartu ir skoningai. Manau, kad mokėti dėvėti drabužius, kurie tau tinka, yra menas. Kai kas šį jausmą turi iš prigimties, kai kam to reikia mokytis.

Dailė mano gyvenime yra svarbi. Dailės žinias pritaikau daugiau praktiškai, buityje. Jei kalbėčiau apie paveikslų tapymą ar kitokią kūrybą, tai mane kartais apima kaltės jausmas, kad galėčiau tai daryti dažniau.

Labai patiko tie metai, kai vieną iš savaitės dienų turėjome vien tik dailės pamokas.

- Jūsų gyvenimo kredo:

„Niekada nesakyk niekada“.

- Ko palinkėtumėte sau ir mokiniams.

Palinkėčiau niekada neprarasti žingeidumo, visada gyvenime kuo nors domėtis. Kol žmogus mokosi, tol jis yra jaunas. Sėkmės visiems.

- Ačiū.

Kalbėjosi 8a kl. mokinė
Dovilė Oksaitė

Mokyklos vėjai, ir savi, ir užjūriniai, leidžia mums pajusti įvairesnio gyvenimo skonį, plėsti akiratį, patirti bendravimo džiaugsmą. Apie keliones Lietuvoje ir svečiose šalyse dalijasi įspūdžiais mokiniai ir mokytojai.

NUOSTABI KELIONĖ Į LENKIJĄ

Į Lenkijoje esantį Pilos miestą, išvažiavome ankstų, rytą. Į kelionę važiavo penkios mokytojos ir šeši mokiniai. Pilą pasiekėme vėlų vakarą. Ryte mus nuvežė į milžinišką mokyklą. Ji buvo didesnė negu mūsų mokykla ir labai graži.

Čia visi buvo stilingai apsirengę ir malonūs. Mūsų susitikimas buvo netikėtai malonus. Susitikome turkus, ispanus, lenkus ir rumūnus. Lietuvą lenkai pristatė su dainos įrašu, nes sakė, kad mūsų kalba labai sunki. Kitą dieną, ankstų rytą išvažiavome į nepaprasto grožio miestą – Torunę. Ten aplankėme daugelį muziejų, nemažai bažnyčių, ir kitokių įdomių dalykų.

Rytą, papusryčiavę išvažiavome į Poznanę. Miestas labai didelis ir gražus. Jis penktas pagal dydį Lenkijoje. Stebino muziejai ir pastatai, autobusai.. Kelionėje patyrėme neapsakomai daug įspūdžių, parsivežėme daugybę nuotraukų ir begalę prisiminimų. Pasiilgsiu visų ten buvusių žmonių, visos Lenkijos. Tikiuosi dar kada nors ten sugrįšiu. Per šią savaitę susiradau daug, daug draugų, kurių niekada nepamiršiu. Ši savaitė buvo geriausia mano gyvenime!

7a kl. mokinė Kamilė Triznickaitė

KELIAUJAM PO TĖVIŠKĘ

Mes, dešimtos klasės mokiniai, gegužės 3 d. buvome išvykę į mokomąją literatūrinę ekskursiją. Pirmiausia apsilankėme Puziniškyje, Gabrielės Petkevičaitės - Bitės gimtinėje.Šiais metais minėjome jos 150 metų gimimo metines. Puziniškio dvaras nuostabiai sutvarkytas, atrestauruotas. Gidė Irena nuoširdžiai pasakojo apie Bitės gyvenimą, jos charakterį, pasiekimus. Apžiūrėjome kambarį, kur stovi senovinė spinta su Bitės knygomis. Tame pačiame kambaryje ant sienų sukabintos jos nuotraukos nuo vaikystės iki senatvės.

Pabuvę Puziniškyje, mes važiavome į Paberžę, kur daug metų gyveno ir dirbo Tėvas Stanislovas. Taip pat Paberžėje gyveno ir 1863m. sukilimo organizatorius A.Mackevičius. Moteris, prižiūrinti sukilimo muziejų, pasakojo mums apie Tėvelio Stanislovo darbus, apie jo pagalbą žmonėms. Apžiūrėjome senovinių bažnytinių vėliavų muziejų. Taip pat Tėvelis Stanislovas buvo sukaupęs didelę lektoriukų kolekciją..

Galutinis ekskursijos taškas – Mėnulio Akmens parkas. Jį savo senelio žemėse įkūrė skulptorius A. Pajuodis. Mus sužavėjo jo darbai iš akmens. Skulptūros natūraliai įsikomponavę gamtoje. Skulptorius papasakojo apie akmenis. Labai patiko ir pati sodyba. Ten viskas žalia, gražu, daug varlių.

Ekskursija buvo mums naudinga. Sužinojome apie Gabrielę Petkevičaitę-Bitę, išgirdome apie Tėvelio Stanislovo gerus darbus bei pamatėme nuostabius A. Pajuodžio kūrinius.

10 klasės mokinė Toma Burkauskaitė

ROMANAS PAAUGLIAMS

Tai bene pirmoji lietuviu detektyvine apysaka, skirta paaugliams. I nelengva vaiku globos namu aukletiniu gyvenima isiveržia meile ir išdavyste, apgaule ir nuoširdumas. Tai, ka jie patyre per viena vasara, pakeitusia ju likimus, bus idomu sužinoti ir suaugusiam skaitytojui. Juolab, kad knyga iliustruota puikiais dailininko piešiniais. Knyga išleista 2006 metais ,,Magiles leidykloje". Ji tikrai nera stora - 176 puslapiu..

Šios knygos autore Daiva Vaitkeviciute - rašytoja prozininke, žurnaliste, dirbanti ir gyvenanti Šilaleje. Meiles romanu autore, viena iš populiariu lietuvišku serialu „Nekviesta meile", "Nemylimi" ir „Moterys meluoja geriau" scenariju kureju.

Tai šaunus, autentiška paaugliu kalba parašytas nuotykinis detektyvinis romanas, kurio pagrindine veikeja - sumani, nutruktgalve, sentimentali (ar buna kitokiu?) paaugle Emile bei jos biciuliai Kobe ir Kasparas.

Kasparas vaiku namuose naujokas. Vaikas, gyvenes geroje, turtingoje šeimoje, atvežamas i vaiku namus, nes tevus pagrobe mafija. Padedamas Emiles ir Kobes Kasparas pats pradeda aiškintis , kas ir kokiu tikslu pagrobe jo tevus. Ir taip visi trys vaikai pabega iš vaiku namu i pilna pavoju pasauli . Kaip reikalauja žanras, paslapti pavyksta iminti, herojams viskas baigiasi gerai, o Kasparas susigražina savo tevus. Patirties apie gyvenima vienatveje rašytoja semesi iš savo bei vaiku namu gyventoju papasakotu išgyvenimu. Be to mergaite, kuria knygoje pavadino Akvile, galbut ir šiandien, šia akimirka, stovi prie globos namu stikliniu duru ir klausia aukletojos: „Kada manes atvažiuos pasiimti..." Mat ši mergaite tai neišgalvotas personažas, ji tikrai gyvena vaiku namuose, tik jos vardas ne Akvile ir ji tikrai kiekviena diena laukia kada ja kas pasiims.

Knyga skirta tevams, kurie nori savo vaikus užauginti jautresnius ir vaikams ,kurie perskaite suprastu, jog ne visiems gyvenimas yra gražus.

Ši knyga lengvai skaitoma ir itraukianti. Jau nuo pat primuju puslapiu mintyse kilo ivairios versijos , kaip pagrobe Kasparo tevus ir kieno tai darbas. Kurini pagyvina šiuolaikiškas žodynas. Šia knyga patarciau perskaityti visiems savo bendraamžiams, kurie ieško lengvo, bet idomaus ir kartais musu paciu gyvenimo situacijas primenancio detektyvo.

8a klasės mokinė Dominyka Veinšreiderytė

Jau greit nuskambės paskutinis skambutis. Mokyklos duris užvers dvyliktokai ir dešimtokai. Savo mintimis apie prabėgusį laiką mokykloje dalijasi Eglė ir Minvydas.

MOKYKLOS UŽMIRŠTI NEĮMANOMA

Baigiantis mokslo metams vis didėja įtampa, nuolatos keičiasi mūsų nuotaikos, emocijos... Manau jog kiekvienas dvyliktokas jaučia didesnę ar mažesnę baimę prieš daug ką lemiančius egzaminus, tik vieni jaudinasi mažiau, nes siekia tiesiog gauti atestatą, kad ir su žemesniais pažymiais, nes jų ateities planuose figūruoja užsienio šalys bei išsilavinimo nereikalaujantis darbas, o kiti siekia didesnių tikslų, ketina mokytis universitetuose, kolegijose, svajoja apie gerai apmokamą darbą.

Dauguma abiturientų trokšte trokšta kuo greičiau baigti mokyklą. Mūsų nuotaikos šiek tiek nerimastingos, nes likęs laikas verčia jaudintis dėl ateities. Jau labai greitai žengsime naują žingsnį į gyvenimą. Kai kurie džiaugiasi, kad greit baigsis „mokyklinės kančios", dar kita gupė mokinių liūdi, nes mokykloje palieka savo draugus, mylimus mokytojus, veiklas, kurios buvo smagios ir leido tobulėti.

Manau, kad per dvylika metų mokykloje tikrai patyrėme daug įvairiausių išgyvenimų: laimės akimirkų, liūdesio, nusivylimų. Kaip ten bebuvę, mokyklą mes visada prisiminsime tik iš gerosios pusės, nes čia sutikome gerus draugus, patyrėme linksmiausius nuotykius, mokėmės su nuoširdžiais mokytojais, o kartais ir su piktais, bet vis tiek esame jiems labai dėkingi, nes tik jų dėka dabar baigsime dvyliktą klasę ir keliausime tolyn. Taigi, kad ir kaip orime greičiau išeiti, paskutinę dieną tikrai nubrauksime ašarą, žengdami per mokyklos slenkstį.

12b mokinė Eglė Šipkauskaitė

PASKUTINIAI METAI MOKYKLOJE DEŠIMTOKO AKIMIS

Musu mokykla nuo kitu metu taps pagrindine, todel man ir kitiems dešimtokams teks ja palikti. Mokykla jau gyvuoja keturis dešimtmecius. Keturis dešimtmecius augino, moke, rupinosi vaikais nuo pirmos iki dvyliktos klases.Čia jie išmoko rašyti, skaityti, skaiciuoti, be to susirado tikru draugu. Šia mokykla baige ne tik musu broliai, seserys, bet ir daug tevu..

Mokyklos sienos slepia daug paslapciu, tokiu kaip pirmoji meile, muštynes, iškrestos šunybes ir kitos eibes, be kuriu ne vienas iš musu neužaugo. Mokyklos mokytojai nuoširdžiai ir kurybingai dirba su mokiniais. Kai kurie tapo mums labai artimi. Su jais mes praleidome daug laiko, todel nieko nuostabaus, kad patikejom nemažai paslapciu. Esam dekingi už pastangas, auklejant mus dorais žmonemis.

Paskutiniaisiais metais mokykloje ivyko daug pokyciu. Turejome galimybe sportuoti naujai irengtoje sporto saleje, laisva laika galedavome praleisti modernioje bibliotekoje. Taip pat mokykla isigijo dideli stenda, kuriame yra sudeti mokiniu apdovanojimai, taciau yra vienas bet...

Keli kiti mokyklos stendai pritvirtinti prastai, blogi, stiklai suskile . Juos reikia keisti arba atnaujinti.

Mokyklos kai kurią kabinetą durys sukler‚. Mokykla dar visai nesenai skyrS lešą ‚sigyti penkerioms kameroms, iš kuriu tik keturios veikia, todSl, mano manymu, šios lešos galejo buti skirtos mokyklos sienu tvarkymui, nuo kuriu jau kuris laikas krenta pusplytes arba chemijos kabineto lango idejimui, nes jis keleri metai yra suskiles ir negražiai suklijuotas.

Kaip ten bebutu, mes savo mokykla ir jos mokytojus mylime ir visada juos prisiminsime, juk mokykla mums buvo tarsi antrieji namai. Nuo 2011-ųjų metu mokykla pakeis savo varda bei statusa. Ji taps ,,Panevežio Rožyno pagrindine mokykla", kai ivyks šios reformos musu jau nebebus.

10 klasės mokinys Minvydas Alėksiėjus

APIE MŪSŲ LAIKRAŠTĮ - MES INFORMUOJAME, DALINAMĖS, PATARIAME

Laikraštis kviečia bendradarbiauti (siūlykite temas, reikškite pageidavimus, nuomones, kritikuokite). Gyvenkime, džiaukimės, mokykimės kartu. Mokyklos laikraštis - tai jūs. Rašykite mums: skambucio@gmail.com

Redakcija: vyr. redaktorė: V. Venskūnaitė. Korespondentės: V. Vėžytė, S. Šimoliūnaitė, D. Jundulaitė, D.Oksaitė, R.Veinšreiderytė. Maketavo: GeraiLT ReklamosDizainoStudija

PO SKAMBUČIO

Nr.2

Panevėžio 9-osios vidurinės mokyklos laikraštis

2011 m. Gegužė

38-OJI ABITURIENTŲ LAIDA

Jei žinai kur eini ir kur nori
Nueit,- tau tiltas nuo kranto lig
kranto,- nepaliekantis vietos
abejonei, neleidžiantis pasiklysti
tiltas nuo čia iki - ten.
Jei tavęs nebaugina nežinia, jei
Svajonės stipresnės už baimę-
Tau tiltas be pabaigos,-
neatimantis laisvės ir galimybės
klysti. Tiltas - polėkis, nuo čia -
bet kur.

L. Lozoraitytė

Visiems abiturientams linkime kuo sėkmingesnių egzaminų ir svajonių išsipildymo. O mokytojus ir moksleivius sveikinam su artėjančia vasara. Lai po visų darbų rimties zylioja smagios atostogos.

REDAKTORĖS MINTYS

Džiaukimės

Pavasaris ilgokai kankinęs šalčiu ir
besaulėm dienom galiausiai
susimylėjo – dosniai papylė
šilumos ir žiedų. Taip ir norisi
tik akis po žiedynus ganyti,
jų kvapais svaigti. Sunku atsispirti
artėjančių atostogų vilionėms ir ramiai
išsėdėti klasėje. Bet saulutė,
donelaitiškai išbudinusi svietą,
meiliai šiluma glostydama primena -
dar ne laikas atostogauti,
dar darbų darbai laukia. Vieniems teks
grumtis dėl pusmečio ar metinio
pažymio, kitiems šturmuoti valstybines
ir vietines egzaminų viršukalnes.
Visai netrukus nuskambėsiantis
paskutinis skambutis bus pats
liūdniausias per visą mokyklos
gyvenimą , nes jis pats paskutiniausias.
Daugiau dvyliktokų jaudulio per šią
gražią šventę nebematysime,
nes ir šventės, ir pačių
dvyliktokų mokykloje nebebus.
Tapsime „Rožyno" pagrindine. Ak,
kaip sentimetaliai pravirkti norisi
dėl tų praėjusių dienų, nusinešusių ir
jaunystę, ir neišdraskytą mokyklą su
smagiu kolektyvu.,
šauniais mokiniais... Pakeliu ašarotas
akis į saulę, smagiai bemerkenčią
man akį, ir jos šypsenoje išskaitau : ,
Žmogau, tai aš nesikeičiu.
Mane radai ir paliksi, o pasaulyje
mainosi vėjai, tad neliūdėk,
o džiaukis gyvenimu.'
Tad ir noriu palinkėti sugebėjimo
džiaugtis. Džiaugtis draugo šypsena,
nuoširdžiu pokalbiu , džiaugtis saule,
sodria žole, varnėnu, betąsančiu
slieką, žiedlapių lietum...
ir, apskritai, džiaugtis ,
kad šiandien dar esi gyvas.

Mokytoja Valdonė